

ДонНУЕТ, 2009. – 394 с.

5. Фейгенбаум А. Контроль якості продукції / А. Фейгенбаум – К.: Економіка, 1986. – 471с.

**Галина ГЛАДКА**

слухачка магістратури за спеціальністю  
«Державна служба»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту  
та публічного управління Богач Ю. А.)

### **МЕХАНІЗМ УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМ ПОТЕНЦІАЛОМ АДМІНІСТРАТИВНОГО РАЙОНУ**

Земельні потенціал України є одним із найвагоміших економічних активів держави, унікальним за своїми властивостями. Він забезпечують функціонування економіки та суспільства, є надійною основою соціально-економічного розвитку країни. Проте нинішнє його використання пов'язане із значними проблемами, які виникли через порушення економічної рівноваги і співвідношення між площами ріллі, природних угідь, лісових і водних ресурсів. Теперішній рівень використання земель в Україні настільки критичний, що подальша деградація потенціалу земельних ресурсів може мати катастрофічні наслідки.

Механізм управління земельними потенціалом – це сукупність взаємозв'язків між елементами системи управління, спрямованих на раціональне використання земельних ресурсів. Характер системи управління земельними потенціалом змінювався протягом кількох епох відповідно до економічної основи, цілей і критеріїв суспільного ладу. При будь-якому суспільному ладі управління виконувало дві функції: забезпечення загальнодержавних інтересів та інтересів окремих членів суспільства (або їх груп). Нові земельні відносини та умови господарювання сформували нову систему управління, основними характеристиками якої є: різкий перехід від адміністративно-планової до ринково- підприємницької моделі; розмежування функцій і суб'єктів державного й недержавного управління; розвиток процесів демократизації суспільних відносин; інтеграція України у світовий інформаційно-технологічний процес; об'єднання політико-суспільних і соціально-економічних процесів. Управління земельним потенціалом в ринкових умовах являє собою систему взаємопов'язаних економічних,

правових, організаційних, політичних та інших заходів, за допомогою яких держава впливає на інтереси різних учасників земельних відносин з метою організації раціонального використання земельних ресурсів та їх охорони. Організація управління землекористуванням – одне з найважливіших державних завдань.

Незважаючи на тривалість земельної реформи в Україні, використання та охорона земель залишаються необґрунтованими і нерациональними. Сьогодні не обробляють значну частку ріллі, а решту обробляють, часто нехтуючи елементарними правилами землеробства. Відсутні належні правова і матеріально-технічна бази для землевласників. Надії на покращення використання земель за рахунок іноземних інвесторів виявляються не виправданими, оскільки вже зараз багато з них господарюють лише заради власної вигоди, не думаючи про виснаженість українських земель.

З набуттям незалежності України великі надії поклалися на земельну реформу, яка була розпочата в 1991 році та основним завданням якої було проведення цілого комплексу інституційно-функціональних, економічних, соціальних, правових та інших заходів, спрямованих на формування нових за змістом і характером суспільних відносин, пов'язаних з використанням земель. Проте, незважаючи на численні законодавчі акти про прискорення земельної реформи, вона з самого початку почала “буксувати”. Саме це спонукало мене вивчити механізм управління земельним потенціалом на прикладі Козівського району.

На мою думку, однією з проблем у сфері землекористування України в цілому, та у Козівському районі зокрема – є неефективний розподіл наявного земельного фонду за цільовим призначенням, що призвело до надмірного антропогенного і техногенного навантаження на землю, а заодно й до погіршення якісного та екологічного стану ґрунтів. Доказом цього може бути низька урожайність основних сільськогосподарських культур, яка у 2–4 рази є нижчою, ніж у наших найближчих європейських сусідів [7].

Моніторингові дослідження засвідчують, що навіть у період незалежності України, як і в попередні роки, через грошову кризу недостатня увага приділялась збереженню та відтворенню родючості ґрунтів. На рівень використання земельного фонду негативно вплинуло необґрунтоване паювання малоземельних ділянок і створення невеликих за розміром приватних господарств, що призвело до порушення сівозмін з вилученням багаторічних і однорічних трав і заміною їх ріпаком,

просапними культурами, які порушують баланс поживних речовин, водний і повітряний режими. За такої ситуації прискорюється ерозія ґрунтів, унеможлиблюється використання сучасної удосконаленої сільськогосподарської техніки, через роздрібнення земельних масивів не можна запровадити регіональних заходів щодо підвищення і збереження родючості ґрунтів. Зрозуміло, що за таких умов землекористування не можна отримати конкурентоспроможних господарств – на них чекає банкрутство [1].

Для раціональнішого і ефективнішого використання земельного потенціалу України необхідно на державному рівні терміново вжити комплекс заходів, спрямованих насамперед на виведення з інтенсивного обробітку малопродуктивних середньо- і сильноеродованих земель, запровадження нормативів і стандартів на землекористування, розроблення регіональних програм підвищення родючості ґрунтів та контролювання їх виконання.

До фундаментальних завдань, які зараз стоять перед системою державного управління земельним потенціалом відносяться: розробку нових і доопрацювання вже існуючих законодавчих і нормативно-правових актів, ведення державного земельного кадастру, надання і вилучення земельних ділянок, планування використання земель, землеустрій, технічна інвентаризація нерухомості, моніторинг земель, державний контроль за використанням земель, організація рекультивації порушених земель, вирішення земельних спорів.

Для вирішення цих завдань необхідно забезпечити виконання таких основних умов:

- згідно з Конституцією України на рівні держави, регіонів і місцевих органів самоврядування прийняти необхідні нормативно-правові акти з регулювання земельних відносин;
- прийняти законодавчі акти, що регулюють земельні відносини в інших галузях економіки, і забезпечити відповідність цих законів земельному законодавству;
- на державному рівні створити економічні, правові й організаційні передумови для регулювання, використання й охорони земель ринковими методами;
- для всіх рівнів адміністративно-територіальних утворень створити горизонтальну і вертикальну структуру системи органів управління земельними ресурсами;
- забезпечити фінансування поставлених завдань з раціонального й ефективного використання земель, включаючи формування системи

державного земельного кадастру і підтримку його в актуальному стані.

Здійснюючи державне регулювання земельних відносин, необхідно орієнтуватися не тільки на вирішення правових та економічних завдань, а й брати до уваги сформовані духовні цінності населення, соціальні й етнічні особливості територій.

#### *Література:*

1. Бабміндра Д. Трансформація існуючих і формування нових землекористувань на економічних засадах / Д. Бабміндра, В. Слінчук // Землевпорядний вісник. – 2006. – № 1. – с. 46–48.
2. Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 р. № 2768-III // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 3–4. – ст. 27.
3. Про охорону навколишнього природного середовища : Закон України від 25 червня 1991 р. № 1264-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 41. – ст. 546.
4. Про державний контроль за використанням та охороною земель : Закон України від 19 червня 2003 р. № 963-VI // Відомості Верховної Ради. – 2003. – № 39. – ст. 350.
5. Про затвердження Положення про моніторинг земель : Постанова Кабінету Міністрів України від 20 серпня 1993 р. № 661 // Зібрання урядових нормативних актів України. – 1994. – № 1. – ст. 5.
6. Панас Р.М. Основи моніторингу та прогнозування використання земель // Навчальний посібник. – Львів: Новий Світ – 2000, 2007. – 224 с.
7. Семеряк Ю.А. Земельний фонд України та його використання / Ю.А. Семеряк // Науковий вісник НЛТУ. – 2011. – Вип. 21.2. – с. 70–74.

**Віталій ГНАТІВ**

слухач магістратури за спеціальністю  
«Адміністративний менеджмент»

(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту  
та публічного управління Кру'пяк Л.Б.)

### **ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ОЦІНЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПЕРСОНАЛУ НА ПІДПРИЄМСТВІ**

Суттєвий вплив на професійний розвиток персоналу організації має оцінювання їхньої діяльності, що передбачає зіставлення наявного рівня з тим, що потрібен. Оцінювання діяльності персоналу – систематичне вивчення процесу праці й досягнень керівників та їх підлеглих.

Основна мета оцінювання полягає в підвищенні якості праці, рівня